

Čuli smo govor mržnje, čuli smo poticanje na ubojstva, što nam se sprema! - Otvoreno pismo hrvatskoj javnosti

Još nas ima !

Kako mi se očekivanja nisu ispunila da će se relevantne državne institucije

ozbiljnije pozabavit izjavom Kreše Beljaka, predsjednika HSS, nekad časne hrvatske političke stranke, o nedovoljnom broju pobijenih Hrvata u izvandomovinstvu, moj je upit spomenutim institucijama, hrvatskim medijima i pojedincima, nositeljima najvećih političkih odgovornosti u Hrvatskoj; je li to za vas domoljubna izjava, izjava tolerancije, ljubavi, suživota, a ne užasne mržnje? Nije li to nastavak Stazićeve izjave od prije godinu dana izrečene u Hrvatskom Saboru?

Da je tako potvrdi i predsjednik SDP-a, stranke sljedbenice Komunističke partije Jugohrvatske, Davor Bernardić, svojom izjavom o Beljaku, kojeg epski opisa. Za njega je Beljak osebujan, tako Bernardić reče, i ne pomišlja da ga ne nagradi koalicijskim savezom. Jesam li i ja osebujan kad budem sutra, a bio sam i jesam Za Dom spreman? Izjave Nenada Stazića, pa dalje Kreše Beljaka, i svih koji šutke ili s lakoćom pored ove dvojice prodoše nose u sebi komunistički fašizam, ili kako ga oni zovu antifašizam. Zabrinjavajuće su sramežljive, kvazi osude, koje su se čule od nekih političara. Nitko od njih se nije pozvao na zakon.

Zar Stazić nije ohrabrio Beljaka pa se pitam koga će ohrabrit Beljak? Čuli smo govor mržnje, čuli smo poticanje na ubojstva i čuli smo žal kako pobjednici 1945. godine nisu dobro odradili svoj posao, a kasnije ni UDBA, pa se pitam, kao i mnogi Hrvati i Hrvatice, što nam sprema ta buduća koalicija koja bi za premijera postavila Davora Bernardića? Gdje je domoljubna Hrvatska i gdje su domoljubi? Jesmo li mi, stvorivši ovu Hrvatsku, odradili svoj posao? Nismo i nismo, na veliku žalost branitelja i svih koji su Hrvatsku izvukli iz srpskojugoslavenskog ropstva. Hrvatska je danas u raljama starih komunista i njihovih potomaka, neokomunista, kao ni jedna država u Europi. Komunistički fašizam drži najbitnije pore vlasti i kapitala i može si dopustiti i Stazića, Beljaka i Bernardića i svih koji visoko ispruže ruku sa stisnutom šakom, simbolom čekića, i ostalom njihovom ikonografijom je normalno.

Je li to normalno za državu koja predsjedava Vijećem EU, iako je to isto Vijeće komunizam i sve ono po čemu je on prepoznatljiv, osudilo i stavilo u isti koš s nacizmom i fašizmom. Hrvatska je suočena s jednom velikom obmanom. Snagu zajedništva, koja je Hrvatsku stvorila, sustavno sve više se slabi. Sve učestaliji su napadi na izvandomovinstvo. Sjetimo se što je prošlog ljeta, povodom Godišnje skupštine Hrvatskog svjetskog kongresa održane u Mostaru, napisao kolumnist Slobodne Dalmacije Ivica Ivanišević, a da nitko u Hrvatskoj ne reče da je to govor mržnje. Citiram Ivaniševića u zadnjoj rečenici njegova teksta, a odnosi se na izvandomovinstvo. „*Takvima bih najradije poručio jedno gromko „IŠ !“, ali nema koristi, oni i onako nisu tu, samo bi htjeli prcat nas koji smo ovdje*“.

Po pisanju tog novinara ispade izvandomovinstvo najveći teret Hrvatskoj. Isti bi nam u domovini ukinuo sva građanska prava. Zar nitko nema spoznaje o doprinosu izvandomovinstva u Domovinskom ratu? Što se ne piše o novčanom doprinosu koji je danas skoro ravan hrvatskom turizmu.

Ne dao Bog da se takvi pozitivni članci pojave. Stoga Stazić, Beljak i bratija zanemaruju

izvandomovinske vrijednosti i snagu zajedništva, već jauču za UDBOM i žale da nas još ima. Ima nas
ima i uvijek smo za Domovinu spremni.

Vinko Sabljo, predsjednik Hrvatskog svjetskog kongresa

Buchs, 20. siječanja 2020.